

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.037 van 31 januari 2002
in de zaak A.88.308/XIV-4154.**

In zake : XXX,
 wonende te 3300 TIENEN,
 Keistraat 2

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 3 september 1960 en van Slowaakse nationaliteit, op 7 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op het arrest nr. 100.418 van 29 oktober 2001 waarbij beslist werd om de debatten te heropenen op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij, die in het Nederlands werd gehoord in haar opmerkingen, en gehoord de opmerkingen van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 25 december 1998 en verklaart zich vluchteling op 30 december 1998.

1.2. Op 12 februari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 november 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 22 maart 1999 en 29 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal dat haar gezin sinds 1995 afgeperst en belaagd werd door onbekenden. Tijdens de eerste afpersing zou betrokkene zich bij haar grootmoeder bevonden hebben. De sommen die betrokkene en haar echtgenoot, G.R., zouden neergeteld hebben, zouden voornamelijk laag geweest zijn. Betrokkenes echtgenoot zou aangaande deze hele afpersingszaak meer weten, aangezien vooral hij geviséerd zou zijn. Hij zou ook een proces tegen enkele van deze personen aangespannen hebben. Op 22 mei 1998 zou betrokkene minderjarige zoon R. aan de voordeur door twee mannen in elkaar geslagen zijn. De onbekenden zouden erin geslaagd zijn met een wagen te vluchten, nadat één van hen tweemaal in de lucht had geschoten. Na deze gebeurtenis zou betrokkene gezin niet meer thuis geslapen hebben, maar steeds van adres gewijzigd zijn. Zo zouden ze onder andere bij haar schoonmoeder, E. G., haar nicht en zus, A. B., verbleven hebben. Betrokkene verklaarde (eveneens) ook dat op een zeker ogenblik haar zoon zou gekidnapt zijn. Na betaling van het losgeld zouden ze hun zoon al diezelfde dag teruggezien hebben. Betrokkene is op 24 december 1998 met de bus vanuit Slovakije naar België gekomen, waar ze de volgende dag asiel aanvraag. De reden die betrokkene geeft voor het feit dat ze bijna twee maanden later dan haar echtgenoot in België is aangekomen, zou te wijten zijn aan een psychiatrische behandeling die ze een tijdlang gevolgd zou hebben. Betrokkene legde op het Commissariaat-generaal volgende documenten neer : haar internationaal paspoort, een hospitalisatie-attest waaruit blijkt dat zij behandeld werd voor geelzucht (17 juni 1996), een doktersattest (26 mei 1998) en een hospitalisatiebewijs (16 juli 1998).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden bevatten met het asielrelaas dat haar man en dochter M. G. brengen, eveneens voor het Commissariaat-generaal. Zo stelde betrokkene dat ze reeds in 1995 voor de eerste maal werden afgeperst, toen ze zich bij haar moeder thuis bevond. Betrokkenes

echtgenoot vermeldde hierover op het Commissariaat-generaal niets en verklaarde daarentegen dat de eerste afpersing plaatsvond in maart 1998. Betrokkene verklaarde bovendien dat deze afpersingen voltrokken werden door steeds verschillende onbekende personen, terwijl haar man beweerde dat hij af en toe dezelfde personen terugzag. Deze laatste beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken tevens dat de afpersers soms gemaskerd waren, wat betrokkene volledig ontkende. Vervolgens verklaarde betrokkene dat ze aan de afpersers haast uitsluitend kleine sommen geld zouden betaald hebben (rekeninguittreksels voorgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken), terwijl haar echtgenoot stelde dat ze enkel grote bedragen, variërend van 50.000 tot 200.000 Slovaakse Kronen zouden gegeven hebben. Aangaande de kidnapping van betrokkenes zoon, R., waarvoor losgeld diende betaald te worden, verklaarde betrokkene dat haar zoon diezelfde dag nog vrij zou gekomen zijn. Haar echtgenoot beweerde daarentegen dat dit pas de volgende dag zou gebeurd zijn, na betaling van het losgeld. Aangaande de miskraam die betrokkene dientengevolge zou gekregen hebben, stelde betrokkenes echtgenoot dat dit nog diezelfde dag plaatsvond, aangezien de shock die betrokkene zou opgelopen hebben vrij groot zou geweest zijn. Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal nochtans dat deze miskraam slechts twee maanden later plaats had. Betrokkenes dochter verklaarde dan weer dat haar moeder een miskraam kreeg ten gevolge van het feit dat ze zelf geslagen zou zijn door de afpersers.

Gezien de ernst van bovenstaande tegenstrijdigheden, kan gesteld worden dat betrokkenes asielrelaas ongeloofwaardig is.

De door betrokkene voorgelegde documenten laten niet toe haar verklaringen in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat in het kader van de asielaanvraag van betrokkenes echtgenoot, G. R. en dochter M. G., door de Commissaris-generaal eveneens een bevestigende beslissing werd genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord onder II ("De ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Middel van machtsoverschrijding afgeleid uit de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat conform art. 62 van de vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden;

Dat uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat het de wil van (de) wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd;

Dat geen rekening gehouden werd met al de grieven van verzoekster en hierop niet voldoende geantwoord werd;

Dat hieruit zeer duidelijk blijkt dat de beslissing op onvoldoende wijze gemotiveerd is;

Dat het C.G.V.S. zich enkel beperkt heeft om zeer zorgvuldig te zoeken naar eventuele tegenstrijdigheden;

Dat het (hier) gaat hier om mensen die amper kunnen lezen en schrijven... mensen met een beperkt inzicht in tijd, ruimte en taal;”;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt :

“In haar eerste middel beroept verzoekster zich op machtsoverschrijding afgeleid uit de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

- Vooreerst merkt (eerste) verweerder op dat de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht (hem) verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat (de) verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent. Hierdoor is het doel van de formele motivering in casu bereikt en kan er bijgevolg aan de Commissaris-generaal geen machtsoverschrijding worden toegeschreven.

- Alleszins blijft verzoekster in gebreke in concreto uiteen te zetten op welke vlakken de motivatie faalt. Evenmin duidt verzoekster aan met welke grieven geen rekening zou zijn gehouden, noch waarom de beslissing met een motivatiegebrek zou zijn behept.

Het eerste middel is niet ernstig (gegrond).”;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar uiteenzetting in haar verzoekschrift;

3.1.5. Overwegende dat in de uiteenzetting van de verzoekende partij geen middel kan worden ontwaard; dat de overtreden rechtsregels wel zijn omschreven, maar dat slechts op zeer vage en onduidelijke wijze wordt ontwikkeld in welke mate die regels door de bestreden beslissing werden geschonden; dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke grieven de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft geantwoord; dat zij eveneens geen concrete elementen aangeeft die erop zouden kunnen wijzen dat de weergegeven motivering niet sluitend is; dat een dergelijk middel de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Middel van machtsafwending en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het Commissariaat-Generaal voor (de) Vluchtelingen en (de) Staatlozen bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen;

Dat de voor een belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.”;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt :

“In haar tweede middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing is behept met machtsafwending en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsverplichting) schendt.

- Vooreerst meent (eerste) verweerder dat verzoekster in gebreke blijft te verduidelijken waaruit de machtsafwending in casu zou bestaan, zodat hij van oordeel is dat dit onderdeel van het tweede middel niet is uitgewerkt.

- Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel antwoordt (eerste) verweerder dat het desbetreffende beginsel hem oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd geconvoceerd voor een interview op het Commissariaat-generaal. Tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Slovaakse taal machtig is. Bijgevolg kan niet ernstig worden volgehouden dat (eerste) verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig tewerk is gegaan.

- Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel antwoordt (eerste) verweerder dat het desbetreffende beginsel hem oplegt bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid redelijk tewerk te gaan. In de bestreden beslissing worden de motieven o.g.v. dewelke verweerder tot de onontvankelijkheid van verzoeksters asielaanvraag besloot duidelijk opgesomd. Er werd gewezen op het feit dat de diverse verklaringen van verzoekster onderling niet stroken. Ook werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoeksters verklaringen en deze gedaan door haar echtgeno(o)t(e) de heer G. R. Eveneens werden de door verzoekster(s) gedane verklaringen en de door hem (haar) neergelegde documenten nauwgezet onderzocht en getoetst aan de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat (eerste) verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onredelijk is tewerk gegaan.

Het tweede middel is niet ernstig (gegrond).”;

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar uiteenzetting in haar verzoekschrift;

Overwegende dat de consideransen van punt 3.1.5. onverminderd gelden ter beantwoording van het tweede middel; dat de verzoekende partij nalaat om uiteen te zetten welke belangen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had moeten afwegen; dat zij evenmin uitlegt in welke mate de nadelige gevolgen van de beslissing onevenredig zouden zijn met het doel van deze beslissing; dat de verzoekende

partij niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt; dat een dergelijke algemene uiteenzetting van een middel de Raad van State niet toelaat om een wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Inbreuk op de Conventie van Genève:

Het komt verzoekster voor dat zowel op grond van de omstandigheden waarvan de Commissaris-Generaal op het ogenblik van het nemen van de omstreden beslissing kennis had, als op grond van de overige omstandigheden die verzoek(st)er thans laat gelden, tot de kennelijk en volkomen en kennelijke onredelijkheid minstens onwettigheid van de weigeringsbeslissing dient te worden besloten en dit wegens schending van de ingeroepen wetsartikelen en algemene rechtsbeginselen;

Dat alle toepassingsvoorwaarden van art. 1 van het Verdrag van Genève vervuld zijn;

Dat er een subjectieve vrees in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot aanwezig is voor hun leven en hun fysieke integriteit in het land van herkomst;

Dat indien het bevel om België te verlaten uitgevoerd zou worden zulks een moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen.

Dat het van algemene bekendheid is dat de zigeuners in het land van herkomst gediscrimineerd worden en dat de Rechten van de Mens niet gerespecteerd worden.

Dat verzoekster tevens angst heeft voor de autoriteiten, dewelke de mensen zomaar willekeurig behandelen en mishandelen;

Dat de zigeuners ook geen enkele bescherming van de autoriteiten kunnen afdwingen;”;

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt :

“In het derde middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1 van het verdrag van Genève.

Verweerder antwoordt dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure m.b.t. het onderzoek van de asielaanvraag. Voor wat betreft het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. De Raad van State heeft in verband hiermee vastgesteld dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève niet nuttig kan worden ingeroepen wanneer niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 werd ingeroepen en vastgesteld door de Raad. In casu heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster geen vermoeden voor vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel I,A,2 van de Vluchtelingenconventie. Haar asielaanvraag is o.g.v. de in de bestreden beslissing opgesomde motieven bedrieglijk verklaard.

Het derde middel is niet ernstig (gegrond).”;

3.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

3.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de uiteenzetting in haar verzoekschrift;

3.3.5. Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de Verdragsluitende Staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder, voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag

betreft; dat de Belgische Overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat bijgevolg in huidig geval voornoemde schending van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoekster niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bovendien uit de bespreking van het eerste en het tweede middel blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf niet op goede gronden zou hebben genomen; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.